

но и последния в някаква форма и степен също се подлага на ромско-езиково влияние, и малко или много заема от ромския език.

Специалистите езиковеди отдавна са обърнали внимание на този въпрос. Конкретно за нашата страна особен интерес в това отношение представляват изследванията на К. Костов. Тук и сега не се налага да проследявам всички негови (и на негови колеги) изследвания в тяхната пълнота. Бих искал да обърна внимание обаче само на една негова студия - още повече, че тя е посветена специално на този въпрос, макар и само откъм неговия ономастичен аспект. Става дума за студията **“Цигански елементи в българската ономастика”**.²⁵

Като излиза от реалния факт, че циганите у нас се намират в постоянен езиков контакт с българите и обратно, той изрично отбелязва, че не само циганите взаимодействат от българския език, но и българите взаимодействат от циганския език, макар и това взаимодействие да има различен мащаб, сила и ефект. Или както сам К. Костов пише, “докато влиянието на местния език върху циганския е силно - циганите усвояват обикновено езика на населението, сред което живеят, - циганският език от своя страна влияе съвсем слабо върху езика на местното население: в българските народни говори се срещат само някои цигански уми, придобили често пейоративно значение. Любопитно е обаче, че езикът на циганите е оставил също така известни следи и в българската ономастика.”²⁶

Върху основата на своите езикови изследвания К. Костов формулира тезата и за наличието на **два пласта имена в българската ономастика, имащи връзка с циганския език**. “Първият пласт са имената, които са образувани въз основа на народностното наименование на циганите, с което местното население ги назовава. Това следователно не са имена от цигански произход. В този случай фамилните имена могат да са на семейства, водещи потекло от цигани, които вече са претопени, срв. напр. имена като **Лингурски, Циган-**

²⁵ Виж: “Български език”, кн. 5, 1960 г.

²⁶ К. Костов. Пос. съч., с. 431.